

DE VERDACHTE ONDERGANG VAN EMCMI

Kapers op de kust

Betrouwbare aandeelhouders hebben is belangrijk voor wie een nieuw product op de markt wil brengen. Dat ondervond Koenraad Kunnen, de oprichter van EMC Medical Instruments aan den lijve. Op de harde manier.

BRUNO LEIJNSE, FOTOGRAFIE THOMAS SWEERTVAEGER

Geen operatie voor Vanmarcke”, titelde Het Laatste Nieuws enkele weken geleden na de val van wielrenner Sep Vanmarcke in de vijfde rit van de Tirreno Adriatico. Op de foto ligt Vanmarcke aan een ThermoZone-koelmachine van Cool+ Belgium. Er zit een blauwe omslag om zijn gewonde knie. Door die omslag – in vaktermen een pad – stroomt een gekoelde vloeistof. Op die manier blijft de knie op een constant lage temperatuur. Ziekenhuizen en sportclubs gebruiken daarvoor doorgaans ijspakken, maar die warmen snel op. Het kost heel wat tijd – en dus geld – om ze te verversen. Machinale koeling kan de genezing versnellen met minder arbeidskosten.

De ThermoZone lijkt daarmee een mooie toekomst beschoren op de markt, maar toch zitten Cool+ Belgium en zijn Londense moederbedrijf Cravex Limited diep in de problemen. In februari heeft het merendeel van de ongeveer dertig medewerkers zijn ontslag gekregen. De lonen van die maand werden niet betaald. De kantoren in Bornem werden verzegeld door

de politie. De bedrijfswagens werden teruggeëist.

Aan het feest

Hoe is het zover kunnen komen? Daarvoor moeten we terugspoelen naar 2006. Dat jaar richt Koenraad Kunnen (48), een telg uit een Limburgse aannemersfamilie, het bedrijf EMC Medical Instruments (EMCMI) op. Kunnen heeft samen met zijn buurman Miel Kusters, een voormalige ingenieur van DSM en een koeltechnicus, de ThermoGuider ontwikkeld.

In juni 2010 wordt feestgevierd. Kunnen en zijn rechterhand Erik Vander-

straeten hebben meer dan zeventig geldschietters gevonden, goed voor een kapitaalverhoging van bijna 2,1 miljoen euro. Op het feestje zijn Mike en Chris Saggars van MJS Gioco aanwezig, de Britse fabrikant die de pads voor de koelmachine produceert. Ook professor Raf De Jongh, het medische diensthoofd Intensieve Zorgen van Ziekenhuis Oost-Limburg, is er. Hij is verantwoordelijk voor de medische afdeling van EMCMI en belooft een eerste wetenschappelijke studie te verrichten om de effectiviteit van de machine te bewijzen. Medeoprichter en stomatooloog Joel Defrancq en zijn echtgenote

toasten mee op de kapitaalverhoging. Die operatie waardeert het bedrijf op 12 miljoen euro, wat van hen op papier miljonairs maakt. En er is vooral Jozef ‘Jef’ Dockx, de eigenaar van Emporia Invest Holding & Finance, die de autoverhuur- en logistieke groep Dockx overkoepelt. Samen met zijn vriendin heeft hij 550.000 euro ingebracht.

Smith & Nephew

In de maanden na de kapitaalverhoging ziet de toekomst er steeds beter uit voor EMCMI. ➔

KOENRAAD KUNNEN
De deur uitgewerkt zonder tegensprekelijk onderzoek, en dan verantwoordelijk gesteld voor de schulden.

EMC MEDICAL INSTRUMENTS IN CIJFERS

Bron: Graydon

In duizend euro	2011	2009
Omzet	54	n.b.
Nettoresultaat	-1660	-341
Kapitaal	3598	100
Eigen vermogen	1421	-417
Cashflow	-1311	-229
Liquiditeitsratio ⁽¹⁾	2,1	0,25
Solvabiliteitsratio ⁽²⁾	57,83	-85,97
Personeel	2,5	0

Het boekjaar 2011 liep over 21 maanden, vanaf 1 januari 2010 tot 30 september 2011.

⁽¹⁾ Liquiditeitsratio = vlottende activa gedeeld door korttermijnschulden.

Een gezonde ratio ligt boven 1.

⁽²⁾ Solvabiliteitsratio = eigen vermogen gedeeld door balanstotaal (percent).

➤ Kunnen onderhandelt over een distributiecontract voor de ThermoGuider met Smith & Nephew, een multinational die onder meer knieprotheses fabriceert. Hij vertelt graag dat Smith & Nephew in een presentatie in hun kantoren in Leuven voorspelde dat zij over vijf jaar minstens 40.000 koelmachines zouden verkopen.

In april 2011 voert EMCMI een tweede kapitaalronde door, deze keer voor 1,4 miljoen euro. Een maand later bestelt de firma duizend koelsystemen bij het Duitse Peter Huber Kältemaschinenbau, goed voor 2,1 miljoen euro. EMCMI betaalt Huber een voorschot van 700.000 euro. KBC leent het bedrijf extra geld. Voor 150.000 euro staat Kunnen persoonlijk borg.

Op 7 juli kondigt Smith & Nephew Duitsland op zijn jaarlijkse verkopersvergadering testen met de ThermoGuider in drie universiteiten aan. Als die een positief resultaat opleveren, wil Smith & Nephew exclusief samenwerken met EMCMI en het bedrijf zelfs mogelijk overnemen. Het businessplan zou in januari 2012 worden voorgesteld. De overeenkomst wordt op 5 september 2011 al ondertekend. Ninix uit Brugge, dat de machines assembleert, bevestigt enkele dagen later dat de vereiste CE-keuring door de certificeringsorganisatie SGS binnen de week rond moet zijn. Eindelijk kan EMCMI geld beginnen te verdienen.

Het lijkt erop dat Cravex, Cool+Europe en Cool+ Belgium zijn opgericht om de business van EMCMI te kapen.

Medisch attest

Net dan begint het snel verkeerd te gaan. Kunnen krijgt hartklachten. Die wijst hij aan zijn vrouw. Er komen hoogoplopende ruzies van. Op 17 september neemt hij zijn kinderen mee naar Duitsland, waar hij een persconferentie moet geven. Een dag later schrijft Raf De Jongh, die na Kunnen de grootste aandeelhouder is, een attest dat Kunnen lijdt aan “paranoïde waanbeelden met ernstige psychotische en manische opstoten, waarbij er agressiviteit is naar de naaste omge-

ving, waaronder vooral de echtgenote en de kinderen”. Het document wordt opgenomen in het echtscheidingsdossier.

Kunnen neemt contact op met de Duitse politie, die hem suggereert zich in een lokale psychiatrische kliniek te laten onderzoeken. Hij krijgt er een goed rapport. Hij wil niet terug naar België, want hij heeft informatie gekregen dat hij er gecolloqueerd zal worden. Hij geeft Erik Vanderstraeten de volmacht EMCMI in zijn afwezigheid te runnen. Dezelfde dag beslist de vrederechter in Maaseik op eenzijdig verzoekschrift dat Kunnen zich niet meer mag vertonen in zijn huis. Dat is sneu voor de aandeelhouder-gedelegeerd bestuurder. Zijn huis is ook de hoofdzetel van zijn bedrijf.

Virtueel failliet

Terwijl Kunnen met hartklachten in een Duits Gästehaus verblijft en naar vriend en vijand e-mailt en belt om zijn verhaal te doen, roept Jef Dockx in zijn kantoren in Wilrijk de belangrijkste aandeelhouders bijeen. Dockx bezit 8,04 procent van EMCMI, na een inleg van naar eigen zeggen 935.000 euro. Er wordt beslist Kunnen, die ongeveer 20 procent van de aandelen heeft, af te zetten als bestuurder en gedelegeerd bestuurder. Dat wordt enkele dagen later bevestigd door de raad van bestuur, die samenkomt in het huis van Kunnen, hoewel de eige-

naar afwezig is. Dockx vertelt de andere aandeelhouders niet dat negen dagen daarvoor, op 30 september 2011, in Londen Cravex Limited werd opgericht, de Britse moedervennootschap van Cool+ Belgium en de andere bedrijven van Cool+.

De bedrijfszetel van EMCMI gaat naar Bioville in Diepenbeek, en Erik Vanderstraeten wordt de nieuwe gedelegeerd bestuurder. Hij vraagt Huber een deel van het voorschot voor de duizend koel-systemen terug. Begin februari 2012 wordt

Vanderstraeten zelf ontslagen door Jef Dockx. Voordien was de verkoopdirecteur al de laan uitgestuurd. Iedereen die het vertrouwen had van Smith & Nephew, de artsen en de potentiële klanten, is nu weg bij EMCMI.

Strafklacht

Dockx heeft nog meer in zijn mars. Hij roept een algemene vergadering bijeen in de aula van Bioville. De firma is virtueel failliet, zegt hij. Uit een audit, die hij weigert voor te leggen aan de aandeelhouders, moet blijken dat Kunnen geld van de vennootschap oneigenlijk heeft gebruikt. Meteen stelt hij voor de jaarrekening te wijzigen en een deel van het verlies van EMCMI te herformuleren als een vordering op Kunnen. Hij vraagt de vergadering ook toestemming om de voormalige CEO strafrechtelijk te vervolgen wegens “oplichting, misbruik van vertrouwen van de aandeelhouders, valsheid in geschriften door het intentioneel opstellen van verkeerde financiële gegevens” en zo meer. Al die voorstellen staan niet op de agenda. Ze worden wel goedgekeurd.

Koenraad Kunnen is dan al niet meer op de vergadering. Hij heeft zich een paar dagen voor de vergadering met een deurwaarder op de zetel van EMCMI aangemeld om zijn inzage recht uit te oefenen. De lokalen bleken ontruimd. Op de vergadering wordt hij, wellicht na een tip vanuit de zaal, bij de behandeling het eerste agendapunt al door de politie voor ondervraging opgepakt.

Opnieuw is er iets wat Dockx niet vertelt. In Londen staat de oprichting van Cool+Europe in de steigers, als filiaal van Cravex. Twee dagen later is de Britse vennootschap een feit.

Bescherming tegen schuldeisers

De algemene vergadering van EMCMI benoemt twee nieuwkomers als gedelegeerd bestuurder. Christian Deprez is de voormalige senior advisor Life Sciences-Health Care van Deloitte. Co-gedelegeerd bestuurder wordt de econoom en Vlerick-alumnus Stephan Raemaekers, een voormalige Global Lead Service Partner in de SAP-consultancy van Deloitte.

De vernieuwde raad van bestuur vertelt aan de huisbankiers KBC en BNP Paribas dat hun cijfers over EMCMI onjuist

zijn door het (vermeende) bedrog van Koenraad Kunnen. De banken blokkeren de rekeningen en eisen ongeveer 900.000 euro terug. Als reactie vraagt EMCMI bescherming tegen zijn schuldeisers onder de wet op de continuïteit van ondernemingen (WCO).

De aandeelhouders van EMCMI moeten uit de pers vernemen dat tien dagen na de WCO-aanvraag Cool+Belgium is opgericht, met Stephan Raemaekers — hun eigen co-gedelegeerd bestuurder — als vaste vertegenwoordiger van de zaakvoerder Cool+Europe.

Trouwe leveranciers

Het maatschappelijke doel van Cool+Belgium is woordelijk hetzelfde als dat van EMCMI. Het lijkt erop dat Cravex, Cool+Europe en Cool+ Belgium zijn opgericht om de business van EMCMI te kapen. Maar dat loopt niet van een leien dakje. Op 13 juni klopt Raemaekers samen met supply-chainmanager Geert Doumen van EMCMI aan bij de koelsystemenfabrikant Huber in Duitsland, om te vertellen dat Cool+Europe alle rechten en activiteiten van EMCMI heeft overgenomen. Bovendien krijgt Huber te horen dat het zich moet klaarmaken voor de productie van een paar duizend systemen in 2013, en nog meer in 2014. Wat Raemaekers niet vertelt — zo stelt Huber in een verklaring — is dat EMCMI onder het WCO-statuut werkt. Gezien zijn contracten met EMCMI, zou het bedrijf een

THERMOGUIDER Het product van EMCMI kreeg geen kans op de markt.

belangrijke schuldeiser kunnen zijn in die WCO. Wanneer Huber de echte stand van zaken verneemt, gaat de deal niet door.

Plan C

Het duurt tot 18 augustus voor Jef Dockx, in een e-mail vanuit Lourdes, zijn aanpak aan de aandeelhouders van EMCMI uiteenzet. Zijn bedoeling was na de uitvoering van een herstelplan een distributiecontract met Cool+ af te sluiten en hen een licentie te geven voor de afname en de verdeling van de ThermoGuider, schrijft hij. “Potentieel bekeken we de bijkomende mogelijkheid om zelfs de huidige aandeelhouders van EMCMI uit te kopen, indien mogelijk met een meerwaarde.”

Jef Dockx is al toe aan plan C. Na het faillissement van EMCMI op 13 september 2012 schrijft hij aan zijn aandeelhouders dat EMCMI in juni en juli 400.000 euro “uit nieuwe eigen fondsen” heeft uitgegeven aan een marktstudie. Daaruit zou zijn gebleken dat de ThermoGuider, hoewel hij “perfect werkt en voor veel patiënten zeer heilzaam is”, enkel rendabel is op specifieke markten zoals de paardensport en voor “zeer zware toepassingen”. “Om geld te verdienen in

de autobranche moet je zeker niet in een autofabriek investeren met duizenden werknemers en snel evoluerende technologieën, maar kan je veel beter de invoerrechten bezitten van verschillende modellen”, geeft Dockx zijn gedupeerde medeaandeelhouders mee.

Distributie

Dat is precies wat Cool+ ondertussen doet. De firma biedt de ThermoGuider in de zomer nog even aan op zijn website, maar schakelt dan over op de distributie van toestellen van andere bedrijven, zoals de ThermaZone van Innovative Medical Equipment of de iets zwaardere VascuTherm van het Texaanse ThermoTek. Cool+ focust zich vanaf september met een team van zestien eigen verkopers op de rechtstreekse verkoop in de Benelux, deels aan ziekenhuizen, deels aan sportlui en kinesisten. Christian Deprez, de vroegere co-gedelegeerd bestuurder van EMCMI, wordt algemeen manager. Raf De Jongh, ook ex-EMCMI, geeft een opleiding aan de verkopers, van wie sommigen geen ervaring in de medische sector hebben. Het moet wel snel gaan.

Cool+ schat de verkoopcyclus in de ziekenhuizen op zes weken. Dat blijkt al gauw hopeloos optimistisch. In werkelijkheid moet een verkoper een demo geven en een testapparaat achterlaten, en controleren of het wordt gebruikt en geëvalueerd. Hij moet chirurgen, verplegers, kinesisten, zorgmanagers, de aankoopdienst en de medische raad overtuigen. En hij moet hopen dat de toestellen niet uitvallen, zoals volgens een verkoper weleens gebeurde.

Doemscenario

Ondertussen is Cravex, de eigenaar van Cool+, niet alleen op zoek naar klanten, maar vooral naar investeerders. De prospectus van Cravex claimt dat de groep exclusieve distributierechten op 47 producten in Europa en elders heeft. Het bedrijf biedt 22 procent van de aandelen aan in ruil voor 1,5 miljoen euro. Dat waardeert de onderneming op 6,87 miljoen euro. Het vers kapitaal, stellen de documenten, zou Cravex tot 31 maart 2013 recht houden. Zonder dat geld gaat de holding op de fles. Alle activa gelden als onderpand voor KorKor Holdings uit de ➤

KOENRAAD KUNNEN
EMCMI is gestopt in investeringsfase.

MAURITS DE PRINS EN COOL+

Superclub revisited

Wie de praktijken van wijlen Maurits De Prins kent, krijgt een déjà vu bij het verhaal van EMCMI en Cool+. Dat is geen toeval, want hij en enkele van zijn ex-partners spelen er een rol in. **WILLY VAN DAMME**

Dat Maurits De Prins actief was in het dossier van EMCMI en Cool+, staat vast. “De meeste aandeelhouders zullen wel hebben geweten dat Maurice De Prins een rol speelde bij het ontwikkelen van het concept van Cool+ en de lan-

Naar de beurs

Cravex had huizenhoge internationale ambities. Volgens het jaarverslag van 2012 zou de holding overal in de grote winkelstraten koelcentra opzetten, naar de beurs gaan en een obligatielening uitschrijven. Tegelijk geeft het jaarverslag toe dat de groep zonder vers geld ten dode is opge-

schreven. Met een kapitaal van 1149 euro, een verkoop van 8770 euro en een operationeel verlies van 1.656.751 euro eindigde ze het boekjaar 2012 met een negatief eigen vermogen van -2.153.817 euro.

Cravex gebruikte dezelfde lokmethode als De Prins. Zo werd Stephan Raemaekers, die op vraag van Jef Dockx EMCMI en Cool+ onder handen nam, overladen met beloften. Cravex spiegelde hem een jaarwedde van 1 miljoen euro voor in het eerste jaar en van 3 miljoen in het volgende jaar, meldt het jaarverslag. In ruil werd hij aandeelhouder en gaf hij een lening van 400.000 euro aan het bedrijf. Daarop kreeg hij 3 procent interest per maand, later teruggebracht tot 1 procent. Raemaekers bleef amper 24 dagen bestuurder bij Cravex,

maar mocht uiteindelijk 98.000 euro factureren. Hij kreeg dus geen miljoenenwedde, maar leed een verlies van wellicht minstens 302.000 euro.

MAURITS DE PRINS
Grootse plannen, nog grotere beloften en hopen ellende.

Raemaekers bevestigt zijn aandeelhouderschap, maar weigert elk gesprek. Volgens een insider droomt hij zelfs van een herstart.

Het doet denken aan de andere puinhopen van De Prins, zoals Pyramid Invest, Superclub, Landon Partners, Lavithas en Commodity Concept & Finance Developers Group LLP. Grootse plannen, nog grotere beloften en hopen ellende.

Jef Dockx

Jef Dockx was niet alleen aandeelhouder van Superclub, hij trok ook mee met De Prins naar de Verenigde Staten. De Prins had in Dallas een schadeclaim ingediend tegen Philips die in de miljarden liep. Om die kracht bij te zetten, legde Dockx er met bevriende aandeelhouders een vergelijkbare klacht neer. Het werd een flop.

Een insider van Superclub: “Ik bracht Dockx in contact met De Prins. Via Britse schermvennootschappen werd hij een kleine aandeelhouder. Dat belang bouwde Dockx in de goede periode van Superclub verder uit. Met de opbrengsten kon hij zijn activiteiten met verhuurwagens versterken. Ze bleven vrienden.”

Dockx zorgde er in 2005 voor dat De Prins voorwaardelijk vrijkwam door hem een arbeidscontract te bezorgen. Dockx heeft De Prins, die de laatste jaren in Londen woonde, vermoedelijk aangehouden om opnieuw in eigen land een slag te slaan. Onder meer Guy Buyst, de gedelegeerd bestuurder van de Emporia-holding van Dockx, heeft de afgelopen maand geholpen bij pogingen om nieuwe geldschietters voor Cravex te vinden.

Tony Flanagan

Tony Flanagan, de Brit die op 26 oktober 2012 voorzitter van Cravex werd, is een specialist in postbusbedrijven. Hij werkte eind jaren tachtig bij Jeffcote & Donisson Ltd in Londen, toen hij De Prins leerde kennen. Flanagan hielp mee nepbedrijven oprichten om met zwart geld te investeren in Superclub. Toen De Prins op 28 november 1989 een bedrag van

33,47 miljoen euro ontving van de Kempense Steenkoolmijnen, werden die via EMB Designs, waar Flanagan directeur was, in de boeken van Superclub gesluisd. Zo toverde Superclub winst tevoorschijn. Op die manier kon de aandelenzwendel weer speculanten lokken.

De Prins kreeg vier jaar effectief voor de fraude. Flanagan bleef buiten schot. Toen De Prins later via Commodities Concept & Finance Developers Group met investeringen in “uiterst winstgevende” Texaanse oliebronnen leunde, gebeurde dat vanuit de kantoren van Wilton Group met Tony Flanagan. Potentiële investeerders moesten hun geld storten via Flanagan en Wilton Group.

“Het intellect en de visie van Mr. De Prins zullen gemist worden”

Tony Flanagan, Cravex

Cravex huist eveneens bij Wilton Group. Tony Flanagan is er bestuurder, samen met Natalie Mitchell en John Elphick, medewerkers bij Wilton. Ze zijn ook bestuurder bij de dochters Cool+Europe en Coolfin Plus Ltd. De namen van de eigenlijke aandeelhouders zitten verborgen achter het scherm van Wilton Nominees Ltd. Deze maand was Flanagan in België om geld te zoeken voor Cool+. Een insider: “Hij liep hier rond, maar leek geen echte interesse meer in de zaak te hebben. Zijn hoop is vooral dat hij als Brit gerechtelijk opnieuw de dans kan ontspringen.” Flanagan was onbereikbaar voor commentaar.

Marc Van Huffelen

Het is merkwaardig dat advocaat Marc Van Huffelen, die jarenlang optrad als raadsman in de strafzaken van De Prins, op 21 december 2012 als enige Belg bestuurder bij Cravex werd, naast Flanagan, Mitchell en Elphick. Zijn kantoor is ook de juridische raadgever van de groep. Voor enkele aandeelhouders

van EMCMI diende hij een strafklacht in tegen Koenraad Kunnen. Daardoor moeten alle burgerlijke gedingen in die zaak wachten tot de strafklacht is afgehandeld. Dat is een techniek die De Prins toepaste tegen de bouwondernemer André De Schutter in de zaak-Sismo. Vlak voor de rechter zich uitsprak over de geldigheid van een lening door De Schutter, legde De Prins klacht neer. De leningsakte was zagezegd vals.

De insider van Superclub: “Het overlijden van De Prins kwam geheel onverwachts. Dat heeft nogal wat interne ruzies veroorzaakt over het geld en de vele beloften die de Prins heeft gedaan, ook aan Marc Van Huffelen.”

Lokvogels

Bestuurders als Christian Deprez, Marc Hoessels en Stephan Raemaekers zwijgen over hun rol. De insider van Cool+: “Zij waren de façade waarachter De Prins zich verschool. Ze hadden in de streek een goede reputatie en konden zo lokvogel spelen.” Ook orthopedisch chirurg Kris Van Crombrugge en fysiotherapeut Lieven Maesschalck, bekend van de Rode Duivels, gaven Cool+ geloofwaardigheid. Een folder van Cool+ titelt: “Rode Duivels kiezen voor toestellen van Cool+Europe!”, met een interview met Lieven Maesschalck.

Ze maakten deel uit van de medische adviesraad van Cravex, maar ontkennen veel met de zaak te maken te hebben. Kris Van Crombrugge: “Van de aanwezigheid van De Prins wisten we niets. Ons was het alleen te doen om de technologie. Ik heb er trouwens al lang niets meer van gehoord.” Lieven Maesschalck: “Natuurlijk zorgde onze aanwezigheid voor respectabiliteit voor de groep. Mij interesseerde alleen hun technologische kennis. Van de rest wist ik niets.” ©